

O viață fără Isus – o viață ratată

Îmi amintesc încă bine că, odată, în timpul școlii, m-am străduit foarte mult să obțin o notă bună la o compunere. Rezultatul a fost însă, din nefericire, un patru. Dedesubtul compunerii, profesorul scrisese: „Compunerea nu este la subiect“. Toată străduința mea a fost în zadar! Am scris frumos și interesant, dar, din păcate, nu la subiect.

Această compunere este demult dată uitării și nu mai interesează pe nimeni. Nici nu doresc să scriu despre aceasta. Dar există alte lucruri, care sunt mult mai importante și pe care nu ar trebui să le ratăm. Mă gândesc la viața noastră. La școală se scriu foarte multe compuneri, iar un patru se poate îndrepta. Dar când Dumnezeu trebuie să scrie deasupra vieții noastre: „Subiect ratat“, atunci aceasta are urmări grave. Trăim o singură dată viața, și ar trebui să ne întrebăm cum putem ajunge la o viață plină de sens.

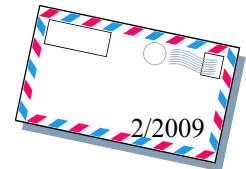
Un tânăr vine la Isus

În Marcu 10.17-22 (vă rog citiți întreg pasajul) se relatează despre un tânăr care a venit la Isus. Acest tânăr s-a străduit să trăiască o viață împlinită. Era bogat, plin de râvnă și convins, că toate lucrurile le face corect. Și totuși, la sfârșit a ratat. El a pierdut unica șansă, care i s-a oferit în Persoana Domnului Isus Hristos. Domnul Isus i-a cerut să-L urmeze. El nu a dat ascultare acestui îndemn, ci a plecat trist mai departe, pentru că nu se putea (sau nu vrea!) despărți de ceea ce era pentru el mult mai important.

Pe baza acestei întâmplări scurte vrem să învățăm trei lecții pentru viața noastră.

Lecția 1: Calitățile naturale nu contează pentru Domnul Isus

Tânărul putea să prezinte ceva. Era un iudeu fidel, care afirma că ținuse din tinerețe legea. Fără îndoială, în fața Domnului Isus stătea un om foarte moral. Tânărul i-a arătat Domnului și venerație. Când a venit la Domnul Isus, a căzut înaintea Lui în genunchi. Pe lângă aceasta avea interes duhovnicesc și nevoi duhovnicești. El dorea să vorbească cu Domnul Isus despre viața veșnică.

Dar mai era ceva, și aceasta a devenit la sfârșit piatra de poticnire pentru el. Citim că „avea multe avuții“. Ne gândim aici la bani și la bogăție, dar expresia „avuții“ (avere) ne duce cu gândul la tot ce un om a dobândit în viața sa, respectiv la ce posedă el. Pe lângă bunuri materiale (bani, proprietate etc.), sunt și bunuri imateriale ca onoare, prestigiu, inteligență, poziție socială etc. Toate aceste lucruri - deși nu sunt rele în ele însele - i-au fost tânărului mai prețioase decât Domnul Isus, și aici a eșuat el. Tânărul a plecat mai departe, pentru că Domnul Isus pretindea să lase aceste lucruri și să-L urmeze.

Domnul Isus te întreabă și pe tine, și mă întreabă și pe mine, cât de prețioasă este pentru noi „proprietatea“ noastră. Nu este vorba aici de lucruri rele, despre care știm că Domnul Isus nu Se poate folosi de ele. Nu, este vorba de lucruri care sunt de apreciat, dar care contează mai mult în viața noastră decât Domnul Isus. Aceasta poate fi, de exemplu, profesia noastră, sau cariera noastră profesională, onoarea și aprecierea din partea oamenilor, succesele sportive. Dar pot fi și lucruri din domeniul duhovnicesc. Cât prețioasă este pentru mine un nume nepătat, pe care frații mei de credință trebuie să-l vadă în mine? Văd eu, de exemplu, numai slujba cu tinerii pe care o fac în adunarea locală? Este locul meu în corul de tineret cel mai important lucru? Toate aceste lucruri pot fi o piedică pentru noi, dacă ne sunt mai importante decât Domnul Isus. În cazul acestui tânăr așa a fost, și de aceea a eșuat. Cum stau lucrurile în cazul nostru?

Lecția 2: La crucea Domnului Isus, părerile se împart

Domnul Isus i-a pretins tânărului nu numai să renunțe la ceva, ci și să ia ceva asupra sa, și anume crucea. Să însemne aceasta că și noi murim la cruce ca Domnul Isus? Desigur, nu! Lucrarea de la cruce a făcut-o Domnul Isus pentru noi; în această lucrare nu putem să-L urmăm. Crucea de la Golgota stă între noi și păcatele noastre și ne eliberează de vinta vieții noastre.

Dar crucea mai are o a doua însemnătate. Ea nu reglementează doar relația mea cu privire la păcat, ci și relația mea cu această lume. Despre aceasta, apostolul Pavel scrie galatenilor: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6.14). Crucea de la Golgota ne arată fără menajamente ce este de fapt lumea. Cine L-a adus la cruce pe Domnul Isus? Această lume! În fața tuturor atracțiilor pe care ni le oferă această lume, ar trebui să ne gândim la ceea ce a făcut lumea cu Mântuitorul nostru. Ea L-a ținut pe cruce!

Dacă luăm crucea, atunci am terminat de fapt cu această lume. Lumea este răstignită față de noi, noi am terminat cu ea. De la ea nu mai putem aștepta nimic. Dar dacă suntem sinceri, nu trebuie să spunem că în viața de toate zilele uneori este altfel? Dacă dăm frâu liber naturii vechi care mai este în noi, atunci lumea poate fi pentru noi foarte atrăgătoare. De aceea trebuie să vedem și partea cealaltă. Prin cruce nu numai lumea este răstignită față de mine, ci și eu însumi sunt răstignit față de lume. Epistola către Romani ne arată că am murit (în mod duhovnicesc, desigur) cu Domnul Isus (a se citi Romani 6). Aceasta înseamnă că lumea nu mai poate avea niciun drept asupra mea, dacă merg înainte în puterea vieții noi pe care o posed. Dacă se abat asupra noastră încercări - iar acestea vin în fiecare zi -, atunci să ne gândim repede că noi suntem morți, iar cu un mort nimeni n-are ce să mai facă.

Crucea ne arată deci două lucruri. Primul: ca creștin nu mai am nimic de așteptat de la această lume. Ea L-a omorât pe Mântuitorul meu, ce mai am a face cu ea? Al doilea: nici lumea nu mai are nimic de așteptat de la mine ca creștin, pentru că eu sunt mort pentru ea - am murit cu Domnul Isus.

Lecția 3: Domnul Isus caută ucenici

Îndemnul adresat tânărului a fost clar și simplu: „Urmează-Mă.” Acest îndemn este valabil și pentru noi. Desigur, tânărul s-a gândit, a făcut o antecalculație a cheltuielilor. Cine era cel ce-i spunea: „Urmează-Mă”? Fără îndoială, o persoană interesantă, un profet, un trimis al lui Dumnezeu, un învățător bun. Dar nu era totuși greu să-L urmeze? La câte nu trebuia să renunțe!? Ce vor spune prietenii? Și nu erau mulți - în mod deosebit teologii acelor zile -, care Îl refuzau? Tânărul a cântărit - și a decis, din păcate, greșit. Prețul i s-a părut prea mare.

Pe cine urmărim noi astăzi? Domnul Isus este Cel lepădat, adică Acela care încă este refuzat astăzi de această lume. Mulți oameni Îl consideră probabil un om bun, un martir, dar nu-L recunosc pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitorul lumii. Pe acesta nu-L vor. Cine Îl urmează pe Domnul Isus, se pune de partea Aceluia despre

care se spune: „Nu vrem să stăpânească peste noi.” Urmarea Domnului Isus nu este o plimbare comodă, ci include batjocură și ocară.

Să tragem de aici concluzia că nu merită să-L urmăm pe Domnul Isus? Desigur, nu!

Să ne gândim și la un alt bărbat, care de asemenea a pus în balanță costurile și care a ajuns la un cu totul alt rezultat.

Socotelile apostolului Pavel

Mă gândesc la apostolul Pavel. El a învățat bine cele trei lecții, pe care tânărul nu le-a înțeles. Pe drumul spre Damasc L-a văzut pe Isus proslăvit în cer, și aceasta i-a dat vieții sale o cu totul altă perspectivă.

Pavel a dovedit multe calități naturale. El a fost un mare teolog al zilelor sale și avea o carieră strălucită înaintea lui. Dar cum a apreciat aceste lucruri? El spune foarte direct: „Le socotesc ca un gunoi” (Filipeni 3.8).

Pavel știa ce înseamnă lumea pentru el. El nu aștepta nimic de la această lume, și lui i-a fost clar că lumea nu mai putea pretinde nimic de la el. El spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20).

Pavel știa de asemenea pe cine urma, și anume pe Domnul Isus, și de ce Îl urma. Au existat într-adevăr puțini oameni care în urmarea Domnului Isus au suferit așa de mult ca Pavel, dar au existat de asemenea puțini oameni care L-au urmat pe Domnul Isus cu o așa mare energie, râvnă și bucurie ca el.

Rezultatul socotelilor lui Pavel a fost: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu” (Filipeni 3.7-8). El știa ce a găsit în Domnul său. Scopul întregii sale vieți era să câștige pe acest Domn (Filipeni 3.8), să fie găsit în El (Filipeni 3.9), să-L cunoască pe El (Filipeni 3.10) și să fie apucat de El (Filipeni 3.12). Aceasta era pentru el o viață orientată spre o țintă. Viața sa era Hristos (Filipeni 1.21), de mai mult nu avea nevoie.

Cu cine dorim să ne asemănăm? Cu tânărul, care a pierdut șansa vieții sale pentru că a socotit greșit, sau cu apostolul Pavel, care și-a pus toată viața sa în urmarea Aceluia care l-a iubit și s-a dat pentru el? Tocmai când suntem tineri și viața se află înaintea noastră, ar trebui să socotim corect și să acceptăm chemarea de a-L urma consecvenți pe Domnul Isus.

